

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1MCdo/1/2014
Identifikačné číslo spisu: 7909207156
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:7909207156.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa JUPOR, spol. s r.o., so sídlom Michalovce, Štefánikova č. 12, IČO: 36 593 095, zastúpeného Mgr. Tomášom Kreibikom advokátom so sídlom v Košiciach, Opálová 18, proti odporcovi E.. X. Z., bytom N., V. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Jurajom Füzerom, advokátom so sídlom v Trebišove, M.R. Štefánika 1256/22, o zaplatenie 30.306,00 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 10C 1/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 21. októbra 2011 č.k. 10 C 1/2010-186 v spojení s opravným uznesením z 21. marca 2012 č.k. 10 C 1/2010-218 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. novembra 2012 sp.zn. 5 Co 126/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 8. novembra 2012 sp.zn. 5 Co 126/2012 a rozsudok Okresného súdu Trebišov z 21. októbra 2011 č.k. 10 C 1/2010-186 v spojení s opravným uznesením z 21. marca 2012 č.k. 10 C 1/2010-218 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Trebišov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov (súd prvého stupňa) rozsudkom z 21. októbra 2011 č.k. 10 C 1/2010-186 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu v sume 30.306,00 EUR, 8,5% úrok z omeškania ročne zo sumy 30.306,00 Eur od 26. februára 2008 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 1.833,60 EUR. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ svojim návrhom sa domáhal proti odporcovi zaplatenia žalovanej sumy spolu s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že v termíne august roku 2007 až december 2007, E.. W. V., po predchádzajúcej dohode o pôžičke v mesiaci júl 2007, podľa pokynov a potrieb odporcu, požičal formou vkladu na účet odporcu v hotovosti, prevod na účet bezhotovostne a v hotovosti spolu čiastku 1.513.000,- Sk. Príslušná suma bola prevedená na účty č. XXX XXXXXXXX/XXXX, č. XXX XXXXXXXX/XXXX, v hotovosti na pokladničný doklad. Odporca tieto finančné prostriedky prevzal a použil podľa potreby. Z požičanej

čiasťky, t. j. zo sumy 1.513.000,- Sk bola vrátená iba časť a to suma 600 000,- Sk, dňa 20. decembra 2007 bezhotovostným prevodom. Zostatok nevrátenej pôžičky predstavuje 30 306 Eur, t. j. 913.000,- Sk. Odporca nereagoval na pokus o zmier zo dňa 17. januára 2008, preto bol vyzvaný listom zo dňa 23. januára 2008 na vrátenie zostatku pôžičky do 25. januára 2008, čo odporca nespĺnil ani napriek telefonickým a elektronickým výzvam. Dňa 14. apríla 2009 uzatvoril navrhovateľ zmluvu o postúpení pohľadávok, ako postupník s postupcom E.. W.L.. Na základe tejto zmluvy navrhovateľ má zato, že je oprávnený na vymáhanie predmetnej pohľadávky s príslušenstvom voči odporcom. Dňa 25. mája 2009 navrhovateľ písomne oznámil odporcovi skutočnosť o postúpení pohľadávky a vyzval ho k zaplateniu pohľadávky. V odpovedi zo dňa 18. júna 2009 odporca oznámil, že neeviduje žiaden dlh voči E.. W.L.. Odmietol osobné stretnutie a odporučil celý spor riešiť súdnou cestou. Výkonaným dokazovaním súd vzal za preukázané, že nárok navrhovateľa je čo do výšky a základu dôvodný. Výpoveďou svedka E.. W.L., pripojenými listinnými dôkazmi, kópiou vkladového listu zo dňa 9. augusta 2007, vklad na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 150.000,- Sk, dokladom zo dňa 16. augusta 2007, prevod z osobného účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX čiastka 100.000,- Sk na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, kópiou vkladového listu zo dňa 11. septembra 2007, vklad na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 90.000,- Sk, kópiou vkladového listu zo dňa 21. septembra 2007 na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 40 000,- Sk, kópiou vkladového listu zo dňa 27. septembra 2007 na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 60.000,- Sk, kópiou príjmového pokladničného dokladu zo dňa 28. septembra 2007 na sumu 580.000,- Sk, kópiou vkladového listu zo dňa 5. októbra 2007 na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 43.000,- Sk, kópiou vkladového listu zo dňa 10. októbra na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 200.000,- Sk, kópiou vkladového listu zo dňa 12. októbra 2007 na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 200.000,- Sk, kópiou vkladového listu zo dňa 23. novembra 2007 na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 50.000,- Sk, bolo preukázané, že E.. W.L. poskytol finančné prostriedky odporcovi ako súkromná osoba súkromnej osobe, spolu 1.513.000,- Sk. Z tejto sumy vrátil odporca navrhovateľovi 600.000,- Sk. Ku dňu podania návrhu na súd zostatok nevrátenej pôžičky predstavuje suma 30.306,- € (913.000,-Sk). Z predložených listín a to z pokusu o zmier zo dňa 17. januára 2008, z listu zo dňa 23. januára jednoznačne vyplýva, že E.. W.L. sa pokúsil, ešte pred podaním návrhu na súd, riešiť predmetnú vec mimosúdne. Osobné stretnutie odporca odmietal. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. apríla 2009 súd konštatoval, že E.. W.L. uzatvoril s navrhovateľom zmluvu o postúpení pohľadávok v zmysle §§ 524 a násl. Obč. zák. Na základe tejto zmluvy uzavrel, že navrhovateľ je oprávnený na vymáhanie predmetnej pohľadávky s príslušenstvom voči odporcovi. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1/ O.s.p..

Proti uvedenému rozsudku súdu podal odporca 28. decembra 2011 odvolanie a následne 2. januára 2012 návrh na opravu odôvodnenia rozsudku.

Okresný súd Trebišov uznesením z 21. marca 2012 č.k. 10 C 1/2010-218 opravil rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k.10 C 1/2010 -186 vo výrokovej časti tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania iba v sume 15,60 €. Návrhu na opravu odôvodnenia rozsudku nevyhovel.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) rozsudkom z 8. novembra 2012 sp.zn. 5 Co 126/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia zo dňa 21. marca 2012 a odmietol odvolanie odporcu proti výroku uznesenia zo dňa 21. marca 2012, ktorým súd nevyhovel návrhu odporcu zo dňa 2. januára 2012 na opravu odôvodnenia rozsudku zo dňa 21. októbra 2011 sp. zn. 10C/1/2010. Odporcovi uložil povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1.432,11 €. Odvolací súd prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O.s.p. a rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožnil, pretože dôvody rozsudku boli správne. Reagoval na odvolacie dôvody a v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu. Odporca v konaní pred súdom nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by súd nevykonával, pričom je potrebné vziať na zreteľ tú skutočnosť, že na pojednávaní 21.októbra.2011 (zápisnica na č.l. 180) bolo účastníkom dané poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a účastníci, vrátane odporcu nenavrhlí vo

veci vykonať ďalšie dokazovanie, a preto súd uznesením (zápisnica na č.l. 181) vyhlásil dokazovanie v predmetnej veci za skončené. Konštatoval, že v zmysle § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods.4 a d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa. V prejednáwanej veci nebolo zistené, žeby existovali skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom preto, že ich žalovaný bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu, z toho dôvodu nemôže byť uvedený odvolací dôvod daný. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod nie je daný. K výhrade odporcu ohľadom nesprávneho skutkového zistenia súdu, spočívajúceho v tom, že zo zistených dôkazov vykonaných pred súdom vyplynul opak, a to že peniaze od E.. W.L. prevzala spoločnosť K+K servis s.r.o. a nie on - odporca, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že E.. W.L. poskytol pôžičku nie jemu odporcovi, ale spoločnosti K+K servis s.r.o. , považoval za potrebné uviesť, že sám odporca na pojednávaní 08. júna 2010 (zápisnica na č.l. 85) na otázku zástupcu navrhovateľa uviedol, že je majiteľom firmy K+K servis s.r.o. a že Ing. Šárak je majiteľom firmy IDARET, s.r.o., že medzi týmito dvoma firmami nebola uzatvorená zmluva na výrobu difúzora (Ruže). Vyhodnotením vykonaného dokazovania odvolací súd uzavrel, že možno dospieť k jednoznačnému záveru, že všetky obchodnoprávne aktivity uvádzané a tvrdené účastníkmi konania, so zreteľom na nimi spomínanú výrobu a financovanie difúzora (Ruža) pre spoločnosť U.S.Steel v Srbsku Smederevo, svedčia iba o obchodnoprávných vzťahoch medzi spoločnosťou K+K s.r.o., ktorej konateľom je odporca a spoločnosťou LASTA s.r.o., Košice, na základe písomnej objednávky z 6. augusta 2007 a že ide o právny vzťah medzi inými subjektami -účastníkmi právneho vzťahu, ktorí nie sú totožní s účastníkmi konania v tejto prejednáwanej právnej veci. Z uvedeného dôvodu právny predchodca navrhovateľa E.. W.L. , ako súkromná osoba v obchodnoprávnom vzťahu medzi spoločnosťami K+K servis, s.r.o., Trebišov a LASTA, s.r.o., Košice nemá žiadne právne postavenie, a preto z tohto vzťahu preňho nemôžu vyplývať žiadne práva, ani povinnosti, keďže nie je účastníkom obchodnoprávneho vzťahu medzi uvedenými spoločnosťami. Nárok právneho predchodcu navrhovateľa a následne navrhovateľa, podľa zmluvy o postúpení pohľadávky voči odporcovi - z poskytnutej pôžičky a na jej vrátenie vyplýva z dvojstranného občianskoprávneho vzťahu, vzniknutého medzi dvoma fyzickými osobami a nemožno ho zamieňať za iný, ktorý nemá nič spoločné s obchodnými aktivitami obchodných spoločností, ktoré nie sú účastníkmi zmluvy o pôžičke, uzavretej medzi fyzickými osobami, ktorými sú

právny predchodca navrhovateľa a odporcu. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. f/ O.s.p. preto nebol daný. Odmietnutie odvolania proti výroku uznesenie o nevyhovení návrhu na opravu odôvodnil tým, že nie je prípustné (218 os.1 písm. c/ O.s.p.) O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p..

Proti týmto rozsudkom prvostupňového a odvolacieho súdu podal na základe podnetu odporcu s poukazom na ustanovenie § 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Porušenie zákona videl predovšetkým v tom, že predmetné súdne konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Trebišov a Krajského súdu Košice spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru generálneho prokurátora v danom prípade súd právnu normu síce správne určil, ale nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav. Súdy prehliadli, že sčítaním všetkých súm, ktorých poskytnutie bolo preukázané v konaní formou písomného dokladu vychodí súhrnná výška poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 1 323 000,- Sk. Vykonaným dokazovaním v priebehu súdneho konania nebolo preukázané poskytnutie finančných prostriedkov v sume 1 513 000,- Sk tak, ako to navrhovateľ uvádzal v návrhu. Súdy sa s týmto návrhom stotožnili a od tejto sumy odpočítali vrátenú čiastku 600 000,-Sk a tak vzišla žalovaná suma 913 000,- Sk, teda 30 306,- €. Vzhľadom na vykonané dôkazy považoval samotný základ žalovanej sumy je neistý a pochybný. Tvrdil, že z potvrdení N. banky, a.s. o uskutočnení vkladov v hotovosti (č.l. 8 až 11 spisu) a v kvalitnejšej podobe v osobitnom prílohovom obale k súdnemu spisu označenom ako „Kópie podaní a rozhodnutí“ je zrejmé, že finančné prostriedky boli E.. W.L. osobne, súkromne, v hotovosti poskytované zo siedmich prípadov v šiestich právnickej osobe - spoločnosti K+ K servis, s.r.o. a iba v jednom prípade boli poskytnuté fyzickej osobe E.. X. Z. ako odporcovi vo výške 50 000,- Sk. Prostredníctvom vkladov boli finančné prostriedky E.. W.L. poskytnuté inej osobe ako odporcovi, pričom dokazovaním bolo preukázané, že finančné prostriedky poskytnuté E.. W.L., boli odporcom, ako konateľom spoločnosti K + K servis, s.r.o. využité na realizáciu výroby difúzora „ Ruže“. Odporca, ako súkromná fyzická osoba, podľa názoru generálneho prokurátora nebol v uskutočnenom súdnom konaní ako účastník konania dostatočne pasívne vecne legitimovaný, keďže nie je možné ho označiť za nositeľa hmotnoprávnej povinnosti ako dlžníka vo vzťahu k finančným prostriedkom, ktoré poskytol E.. W.L. spoločnosti K+K servis, s.r.o.. V súvislosti s týmito finančnými prostriedkami pasívne vecne legitimovaným účastníkom konania mala byť právnická osoba - spoločnosť K+K servis, s. r. o., ktorej konateľom je síce odporca, ale za svoje záväzky zodpovedá táto spoločnosť samostatne. Vzhľadom k tomu, v súvislosti s uvedenou časťou finančných prostriedkov, navrhovateľ v predmetnom súdnom konaní nesprávne určil okruh účastníkov súdneho konania, ktorým by prislúchala pasívna vecná legitimácia. Vyjadril tiež pochybnosti vo vzťahu k samotnej zmluve o pôžičke. Poukázal na § 657 Občianskeho zákonníka a najmä na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 55/98 (65/1998 ZSP) na základe ktorých zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. S prihliadnutím na uvedené, pokiaľ vôbec bola zmluva o pôžičke uzavretá, napr. neformálnym konkludentným spôsobom, čo z vykonaného dokazovania jednoznačne nevyplýva, odporcom v súdnom konaní mala byť vo vzťahu k dominantnej časti finančných prostriedkov poskytnutých E.. W.L. spoločnosť K+K servis, s. r. o., ktorej boli finančné prostriedky odovzdané bezhotovostným spôsobom na jej účet a nie E.. X. Z. ako súkromná fyzická osoba. V závere argumentoval tiež tým, že súdy sa dostatočným spôsobom nevysporiadali s existenciou dvoch verzii pokladničného príjmového dokladu z 28. septembra 2007 a účelovosťou jeho doplnenia inou osobou, napriek námietkam odporcu a bez náležitého odôvodnenia akceptovali tvrdenia navrhovateľa, neodstránili teda všetky rozpory, ktoré v počas konania vyvstali, čo spôsobuje vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Mal za to, že vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam nemohol navrhovateľ, spoločnosť JUPOR, s.r.o. v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky z 14. apríla 2009, uzavretej s E.. W.L., nadobudnúť v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka práva z pohľadávky voči odporcovi.

Navrhovateľ vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu zopakoval svoju skutkovú a právnu argumentáciu

pred súdmi v základnom konaní. Zároveň uviedol, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu bol preukázateľne nadobudol právoplatnosť 16. januára 2013 a mimoriadne dovolanie bolo podané až 22. januára 2014. Na základe uvedených dôvodov žiadal mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné odmietnuť.

Odporca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu súhlasil s týmto opravným prostriedkom, jeho dôvodmi ako i návrhom generálneho prokurátora zrušiť rozsudky oboch súdov nižších stupňov a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Trval na tom, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa E.. W.L. a ním ako odporcom nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky najprv skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora konať.

Podľa § 243g O.s.p. mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25 (§ 24 O.s.p.). Zástupcovi, ktorého si účastník zvolil, udelí písomne alebo ústne do zápisnice plnomocenstvo buď pre celé konanie (tzv. všeobecné procesné) alebo len pre určité úkony (jednoduché) ako to ustanovuje § 28 ods. 1 O.s.p. Plnomocenstvo udelené pre celé konanie nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo toto plnomocenstvo udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 49 ods. 1 vety prvej O.s.p., ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Odvolanie plnomocenstva účastníkom alebo jeho výpoveď zástupcom sú voči súdu účinné, len čo mu ich účastník alebo zástupca oznámili; voči iným účastníkom sú účinné, len čo im ich súd oznámil.

V danom prípade je zo spisu zrejmé, že JUDr. Juraj Füzér odporcu v konaní zastupoval ako advokát už od podania odporu v tejto veci na súd a odporcom mu bolo udelené procesné plnomocenstvo na celé konanie (č. 146 spisu). Počas konania súd doručoval rozhodnutia vydané súdom na adresu jeho zástupcu. Podľa doručky súdneho doručovateľa zásielku, ktorá obsahovala rozsudok odvolacieho súdu prevzal 9. januára 2013. V deň doručenia zásielky odporca a JUDr. Juraj Füzér súdu oznámili súdu, že plnomocenstvo bolo odvolané (č.l.244,245 a 246 spisu). Súd následne po tom, čo sa dozvedel o zániku plnomocenstva advokátovi, nariadil rozsudok odvolacieho súdu doručiť odporcovi osobne. Uvedená zásielka odporcov nebola dodaná, podľa zápisu vedúcej Pošty 1, Trebišov z 31. januára 2013 došlo pri doručovaní k zámene a podpísaná doručka (16. januára 2013 nesprávnym adresátom f. Heroja sk) bola vrátená odosielateľovi (Okresnému súdu Trebišov) dňa 17. januára 2013 (č.l. 247 spisu). Po tomto zistení súd nariadil znova doručiť rozsudok odvolacieho súdu odporcovi (viď úprava z 6. februára 2013). Odporca ako posledný z účastníkov podľa doručky rozsudok odvolacieho súdu prevzal 14. februára 2013.

Zákon ustanovuje podmienky, za ktorých rozsudok (riadne doručený) nadobúda právoplatnosť; tento čas je diferencovaný a záleží predovšetkým od toho, či oprávnená osoba využila právo podať odvolanie, prípadne, či využila dispozičný úkon, ktorý pripúšťa práva úprava. V prípade, že proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané odvolanie, nadobúda právoplatnosť rozsudok odvolacieho súdu dňom jeho doručenia.

Ako už bolo spomenuté vyššie rozhodnutie odvolacieho súdu naposledy bolo riadne doručené odporcovi 14. februára 2013 a pokiaľ navrhovateľ nespochybňuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu mu bolo riadne doručené, súd doložku právoplatnosti dňom 14. februára 2013 na rozhodnutí vyznačil správne (č.l. 186 spisu).

V nadväznosti na uvedené dovolací súd uzatvára, že pokiaľ posledným dňom na podanie mimoriadneho dovolania bol 14. februára 2014 a generálny prokurátor z tohto údaju vychádzal a podal mimoriadne dovolanie 21. januára 2014, išlo o mimoriadne dovolanie podané včas. Navrhovateľova námietka v tomto smere je preto neopodstatnená.

V ďalšom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O.s.p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vady konania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. (prípád nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípadne nedostatok návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným) neboli generálnym prokurátorom namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. V mimoriadnom dovolaní sa ako dovolací dôvod uvádza, že súdne konanie v predmetnej veci je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p.). Bol toho názoru, že v danom prípade súd právnu normu síce správne určil, ale nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že niekedy v mesiaci júl 2007 E.. W.L. kontaktoval odporcu, konateľa spoločnosti K+K servis, s. r. o. za účelom výroby difúzora („ruže“) pre U.S. Steel Smederevo v Srbsku. V súvislosti s výrobou difúzora („ruže“) spoločnosťou K+K servis, s. r. o. poskytol E.. W.L. dobrovoľne ako súkromná fyzická osoba vlastné finančné prostriedky. Z potvrdení N. banky, a. s. o uskutočnení vkladov v hotovosti je zrejmé, že
dňa 9. augusta 2007 vložil E.. W.L. na účet spoločnosti K+K servis, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 150 000,- Sk s popisom transakcie „vklad pôžička“,
dňa 21. septembra 2007 vložil E.. W.L. na účet spoločnosti K+K servis, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 40 000,- Sk s popisom transakcie „záloha platby“,
dňa 27. septembra vložil E.. W.L. na účet spoločnosti K+K servis, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 60 000,- Sk s popisom transakcie „záloha“,
dňa 5. októbra 2007 vložil E.. W.L. na účet spoločnosti K+K servis, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 43 000,- Sk s popisom transakcie „záloha“,
dňa 10. októbra 2007 vložil E.. W.L. na účet spoločnosti K+K servis, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 200 000,- Sk s popisom transakcie „pôžička“,
dňa 12. októbra 2007 vložil E.. W.L. na účet spoločnosti K+K servis, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 200 000,- Sk s popisom transakcie „pôžička“,
dňa 23. novembra 2007 vložil E.. W.L. na účet E. X. Z. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sumu 50 000,- Sk s popisom transakcie „záloha“.

Z „kontroverzného“ pokladničného príjmového dokladu zo dňa 28. septembra 2007, vyhotoveného odporcom, ktorý je založený do súvisiaceho súdneho spisu sp. zn. 10C/1/2010 vo dvoch verziách, a to na č.l. 11 a na 5.1. 54 vyplýva príjem finančných prostriedkov v sume 580 000,- Sk za účelom zálohy na výrobnú réžiu. Sčítaním všetkých uvedených súm, ktorých poskytnutie bolo preukázané v súdnom konaní formou písomného dokladu, vzíde súhrnná výška poskytnutých finančných prostriedkov vo

výške 1 323 000,- Sk. Dokazovaním v priebehu súdneho konania nebolo preukázané poskytnutie finančných prostriedkov v sume 1. 513.000,- Sk . Súdy bez vysvetlenia sa stotožnili s návrhom navrhovateľa a od ktorej sumy odpočítali vrátenú čiastku 600.000,- Sk a po odčítaní sumy 600.000,- Sk zo sumy 1 513 000,- Sk vzišla žalovaná suma 913 000,- Sk, teda 30 306,- €.

Z vyššie uvedených potvrdení N. banky, a. s. o uskutočnení vkladov v hotovosti nachádzajúcich sa v súdnom spise na č.l. 8 až 11 je zrejmé, že finančné prostriedky boli E.. W.L. v hotovosti poskytované v šiestich prípadoch právnickej osobe - spoločnosti K+K servis, s. r. o. a iba v jednom prípade boli poskytnuté súkromnej fyzickej osobe E.. X. Z. ako odporcovi vo výške 50 000,- Sk.

Prostredníctvom vkladov v N. banke, a. s. boli finančné prostriedky E.. W.L. poskytnuté odlišnej osobe ako odporcovi. Dokazovaním bolo preukázané, že finančné prostriedky poskytnuté E.. W.L., boli odporcom, ako konateľom spoločnosti K+K servis, s. r. o., využívané na realizáciu výroby difúzora „ruže“.

Odvolací súd bez ďalšieho uzavrel, že finančné prostriedky poskytnuté odporcovi boli síce vkladmi na účet K+K s.r.o, Trebišov, avšak išlo iba o platobné miesto, kde mal dispozičné právo odporca ako konateľ spoločnosti, bez toho aby tento záver presvedčivo zdôvodnil.

Odporca, ako súkromná fyzická osoba, nebol v uskutočnenom súdnom konaní ako účastník konania dostatočne pasívne vecne legitimovaný, keďže nie je možné ho označiť za nositeľa hmotnoprávnej povinnosti ako dlžníka vo vzťahu k finančným prostriedkom, ktoré poskytol E.. W.L. spoločnosti K+K servis, s. r. o.. V súvislosti s týmito finančnými prostriedkami pasívne vecne legitimovaným účastníkom konania mala byť právnická osoba - spoločnosť K+K servis, s. r. o., ktorej konateľom je síce odporca, ale za svoje záväzky zodpovedá táto spoločnosť samostatne.

Vzhľadom k tomu, v súvislosti s uvedenou časťou finančných prostriedkov, navrhovateľ v predmetnom súdnom konaní nesprávne určil okruh účastníkov súdneho konania, ktorým by prislúchala pasívna vecná legitimácia.

S prihladením na § 657 OZ zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. S prihladením aj na právny názor už uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 55/98 (65/1998), pokiaľ vôbec bola zmluva o pôžičke uzavretá, napr. neformálnym konkludentným spôsobom, čo z vykonaného dokazovania jednoznačne nevyplyva, odporcom v súdnom konaní mala byť vo vzťahu k dominantnej časti finančných prostriedkov poskytnutých E.. W.L. spoločnosť K+K servis, s. r. o., ktorej boli finančné prostriedky odovzdané bezhotovostným spôsobom na jej účet a nie E.. X. Z. ako súkromná fyzická osoba.

V súvislosti so žalovanými finančnými prostriedkami, ktoré boli poskytnuté spoločnosti K+K servis, s. r. o. a nie odporcovi ako súkromnej osobe, mal byť žalobný návrh súdom zamietnutý z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie na strane odporcu.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam nemohol navrhovateľ, spoločnosť JUPOR, s. r. o. ako postupník v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. apríla 2009, uzavretej s postupcom E.. W.L., nadobudnúť v súlade s § 524 a nasl. OZ práva z pohľadávky voči odporcovi ako súkromnej fyzickej osobe vo výške 30 306,- €, lebo ako vyplýva z vyššie uvedeného a zo súdom vykonaného dokazovania, E.. W.L. nikdy nedisponoval vo vzťahu k odporcovi s takou pohľadávkou, ktorá by bola v spomínanej výške a vyplývala by z listinných dôkazov predložených súdu v tomto konaní.

V tejto súvislosti je nezanedbateľnou i skutočnosť, že do súvisiaceho súdneho spisu bol uskutočnený neoprávnený a súdom tolerovaný zásah zo strany navrhovateľa, ktorý spočíval v neoprávnenom výbere listinných materiálov nachádzajúcich sa na 5.1. 109 až 120 navrhovateľom bez ich následného vrátenia do súdneho spisu. Uvedená skutočnosť je zaznamenaná na č. 1. 128 súdneho spisu.

Dovolací súd poznamenáva, že prvostupňový ako aj i odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s existenciou dvoch verzií pokladničného príjmového dokladu z 28. septembra 2007 a s prípadnou účelovosťou doplnenia tohto príjmového dokladu inou osobou ako osobou vystavovateľa tohto dokladu E.. X. Z.. Napriek nedostatočnému vysporiadaniu sa s touto skutočnosťou a námietkam odporcu, bez náležitého odôvodnenia akceptovali tvrdenia navrhovateľa a mali za to, že poskytnutá finančná čiastka vo výške 580 000,- Sk bola poskytnutá ako pôžička E.. W.L. ako súkromnou osobou E.. X. Z., ako súkromnej fyzickej osobe, pričom sa nezaoberali účelom poskytnutia týchto finančných prostriedkov, ktorý je zhodný v oboch verziách príjmového dokladu a ktorý spočíval v „zálohe na výrobnú réžiu“.

Z podaného vyplýva, že súdy nevykonali dôkazy nevyhnutné na preukázanie a potvrdenie právne významných skutočností a aplikované právne normy nesprávne vyložili, čím je ich konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ich rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

So zreteľom na uvedené závery Najvyšší súd Slovenskej republiky vo výroku označené rozsudky okresného súdu v spojení s opravným uznesením a odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 prvá veta, ods. 4 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.